

Thesis Title	Effectiveness of a Transitional Care Program for Persons with Schizophrenia		
Author	Mr. Kotchapong Sarakan		
Degree	Doctor of Philosophy (Nursing)		
Thesis Advisory Committee			
	Associate Professor Dr. Darawan Thapinta		Chairperson
	Assistant Professor Dr. Sirirat Panuthai		Member
	Assistant Professor Dr. Michael G. Kennedy		Member

ABSTRACT

Schizophrenia is a chronic mental illness that needs continuity of treatment. Persons with schizophrenia should have knowledge and self management skills to facilitate the transition from hospital to community in order to reduce psychotic symptoms and enhance the quality of life. A randomized control trial design was conducted to test the effectiveness of a transitional care program for persons with schizophrenia. A sample of 80 persons with schizophrenia living in Ubon Ratchathani was recruited and was randomly assigned to either experimental or control group, 41 were in the experimental group and 39 were in the control group. The experimental group received a transitional care program developed by researcher based on nursing therapeutic of Schumacher and Meleis (1994) and care transition of Parry et al., (2003) whereas the control group received usual care. Data were collected at 8th week

and 12th week after the intervention by using the Medication Compliance Inventory, the Positive and Negative Symptoms Scale (PANSS), the Thai World Health Organization Quality of Life Scale-Brief Version (WHOQOL-BREF-THAI), and the readmission record. All instruments had been tested for validity and had reliability at an acceptable level. Data were analyzed using descriptive statistics and repeated measure analysis of variance.

The study results showed that there were no significant differences in medication adherence and psychotic symptoms at the 8th week and 12th week between experimental and control groups. However, the medication adherence of both groups increased at the 8th week and then decreased at the 12th week. Likewise, the psychotic symptoms in the experimental group decreased at the 8th week and 12th week, whereas the control group decreased at the 8th week and then leveled off at the 12th week. For the quality of life, there was a significant difference over time between the experimental and control groups ($p < .05$). Obviously, the quality of life of the experimental group significantly increased at the 8th week and 12th week, whereas in the control group it decreased at the 8th week and 12th week. The number of readmission of the control group was higher than that of the experimental group at the 12th week, and there was no readmission at the 8th week in both groups. Although the results showed non-significant differences of medication adherence and psychotic symptoms, the significant difference of quality of life was found in this research outcome. Therefore, the replication of the research with large sample size and long term follow-up need to be conducted in order to reassure the intervention effects and generalizability to persons with schizophrenia population for bridging the transition from hospital to home.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ประสิทธิผลของโปรแกรมการดูแลในระยะเปลี่ยนผ่านสำหรับ
ผู้ที่เป็นโรคจิตเภท

ผู้เขียน นายกชพงศ์ สารการ

ปริญญา พยาบาลศาสตรคุณวุฒิบัณฑิต

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร. ดาราวรรณ	ตะปินตา	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริรัตน์	ปานอุทัย	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไมเคิล จี	เคนเนดี	กรรมการ

บทคัดย่อ

โรคจิตเภทเป็นการเจ็บป่วยทางจิตเวชที่เรื้อรังและต้องการการรักษาอย่างต่อเนื่อง ผู้ที่เป็นโรคจิตเภทควรมีความรู้และทักษะการจัดการตนเองเพื่อช่วยในการเปลี่ยนผ่านจากโรงพยาบาลสู่ชุมชนเพื่อบรรเทาอาการทางจิตและส่งเสริมคุณภาพชีวิต การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อทดสอบประสิทธิผลของโปรแกรมการดูแลในระยะเปลี่ยนผ่านสำหรับผู้ที่เป็นโรคจิตเภท กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่เป็นโรคจิตเภทที่อาศัยอยู่ในจังหวัดอุบลราชธานีจำนวน 80 คน โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่กลุ่มทดลองจำนวน 41 คนและกลุ่มควบคุม จำนวน 39 คน กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการดูแลในระยะเปลี่ยนผ่านซึ่งพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัยจากการผสมผสานแนวคิดการบำบัดทางการพยาบาลของ ชูมาเคอร์ และ เมลลิส (1994) และแนวคิดการดูแลในระยะเปลี่ยนผ่านของ แพร์รี และคณะ (2003) ส่วนกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ได้รับการดูแลตามปกติ รวบรวมข้อมูลหลังเข้าร่วมโปรแกรมในสัปดาห์ที่ 8 และสัปดาห์ที่ 12 โดยใช้เครื่องมือวัด ได้แก่ แบบวัดความร่วมมือในการรับประทานยา แบบวัดกลุ่มอาการบวกและลบฉบับภาษาไทย แบบวัดคุณภาพชีวิตขององค์การอนามัยโลกชุดย่อ ฉบับภาษาไทย และแบบประเมินการกลับมารักษาซ้ำในโรงพยาบาล แบบวัดทั้งหมดได้ผ่านการทดสอบความเที่ยงตรงแล้ว และผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของความร่วมมือในการรับประทานยาและอาการทางจิตระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในช่วงหลังการทดลองทั้งในสัปดาห์ที่ 8 และสัปดาห์ที่ 12 อย่างไรก็ตามพบว่า ความร่วมมือในการรับประทานยาของทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 8 และลดลงในสัปดาห์ที่ 12 รวมทั้งอาการทางจิตในกลุ่มทดลองลดลงทั้งในสัปดาห์ที่ 8 และสัปดาห์ที่ 12 แต่ในกลุ่มควบคุมลดลงในสัปดาห์ที่ 8 และเพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 12 ส่วนคุณภาพชีวิตพบว่า คุณภาพชีวิตของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความแตกต่างกันทั้งในสัปดาห์ที่ 8 และสัปดาห์ที่ 12 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยคุณภาพชีวิตของกลุ่มทดลองสูงขึ้นทั้งในสัปดาห์ที่ 8 และสัปดาห์ที่ 12 ขณะที่กลุ่มควบคุมลดลงทั้งในสัปดาห์ที่ 8 และสัปดาห์ที่ 12 สำหรับการกลับมารักษาซ้ำในโรงพยาบาล พบว่า กลุ่มควบคุมมีจำนวนการกลับมารักษาซ้ำในโรงพยาบาลสูงกว่ากลุ่มทดลองในสัปดาห์ที่ 12 แต่ในสัปดาห์ที่ 8 ไม่มีจำนวนการกลับมารักษาซ้ำในโรงพยาบาล ถึงแม้ว่าผลการวิจัยไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของความร่วมมือในการรับประทานยาและอาการทางจิต แต่พบความแตกต่างของคุณภาพชีวิตในการศึกษาครั้งนี้ ดังนั้นควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่และมีการติดตามผลระยะนาน เพื่อตรวจสอบผลการวิจัยอีกครั้งและได้ผลการวิจัยที่นำไปสู่การอ้างอิงในประชากรกลุ่มนี้สำหรับการช่วยให้ก้าวข้ามการเปลี่ยนผ่านจากโรงพยาบาลสู่บ้านต่อไป